

ad § 4.

Som udenlandske Varer behandles efter Forslaget Varer, der fra de tidligere dansk-vestindiske Øer og fra Island søværts tilføres Københavns Havn, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til det i Betænkningens Side 7 anførte, hvorefter dette for førstnævnte Øers Vedkommende maa betragtes som en nødvendig Konsekvens af Statsenhedens Ophævelse, ligesom endvidere Islands Ophøjelse til suveræn Stat umiddelbart set vil have den samme Konsekvens for islandske Varers Vedkommende. Jeg er derhos af den Formening, at der næppe er tilstrækkelig Grund til at yde Omsætningen af islandske Produkter her til Landet — for Transit-handelens Vedkommende giver de almindelige Regler i §§ 1, 2 og 11 formentlig tilstrækkelig Afgiftslettelse — et iblandt Produkterne fra fremmede Stater i Almindelighed enestaaende Fortrin ved Afgiftsfritagelse som for Varer fra Danmark. Rent bortset herfra er det iøvrigt et Spørgsmaal, hvorvidt det er folkeretlig tilstedeligt at gøre en saadan Forskel. Til Forsvar for en saadan Særbehandling synes ikke at kunne anføres anden Realitetsbetragtning end den, at deslige Produkter ikke alene har været behandlede som danske, saalænge Rigsenheden bestod, men endnu den Dag i Dag behandles saaledes, hvilket sidstnævnte ejendommelige Forhold imidlertid kun skyldes den Omstændighed, at man ikke har fundet det opportunt at søge vedtaget en Takstændring med den dertil endnu fornødne Medvirkning af Lovgivningsmagten til Fjernelse af de islandske (og vedkommende vestindiske) Produkters Præferencstilling. Uagtet jeg, som anført, paa dette Punkt befinder mig i fuld Overensstemmelse med det ministerielle Udvalgs Betænkning, har jeg ment at burde fremdrage dette Spørgsmaal.

ad § 11.

Et Spørgsmaal, som navnlig faar Betydning for denne Paragrafs Vedkommende, er, om Kul til Skibsbrug indtagne i Skibe bestemte til udenlandsk Sted kan siges at »genudføres til Udlandet«. Ihvorvel Ordene kun daarligt rammer saadan Vareførsel, er det dog ved Ministeriet for offentlige Arbejders Resolution af 28. November 1901 forudsætningsvis afgjort, at Tilbagebetaling af den for Bunkerkul erlagte Vareafgift er hjemlet i det omspurgte Tilfælde. Denne Resolution, til Støtte for hvis Resultat er anført Hensynet til i afgiftsmæssig Henseende at ligestille Toldhavnen og Frihavnen i saa vidt Omfang som muligt, vil det formentlig have sin Betænknelighed at søge ændret, da man i Praksis har vænnet sig til at regne dermed, og jeg har derfor, skønt Forholdet tidligere er forekommet mig paafaldende, ikke villet foreslaa en Indskrænkning i Regelen i § 11, saaledes at denne fremtidig ikke skulde omfatte Bunkerkul.

ad § 12.

Med Hensyn til denne i Forhold til den nugældende Takst nye Bestemmelse henvises til Bemærkningerne Side 34—35 i Betænkningen af 19. December 1923.

Idet jeg kan henholde mig til den i oftnævnte Betænkning af 19. December 1923 givne Begrundelse for at søge Myndigheden til at fastsætte Vareafgiften fremtidig henlagt til Ministeriet for offentlige Arbejder, skal jeg endnu kun berøre et Spørgsmaal, som herfra er fremdraget i Forbindelse hermed, nemlig Spørgsmaalet om at erholde fastslaaet den ubetingede Sikkerhedsret for Havnevæsenets Afgifter i Lighed med kongelige Skatter, samt Udpantningsretten for bemeldte Afgifter.

Bemeldte Spørgsmaal, som det havde været min Mening, at man burde søge afgjort ved den Lov, som nødvendiggøres til Ændring i Reglerne vedrørende Vareafgiften i Københavns Havn, har været udførligt drøftet i det ministerielle Udvalg. Det blev her navnlig fra Udvalgsformanden, Hr. Kontorchef Øllgaards Side med Styrke hævdet, at Havnevæsenet ikke behøver at faa udtrykkelig fastslaaet Udpantningsretten for sine Afgifter, idet saadan Ret, efter Kontorchefens Opfattelse, utvivlsomt er hjemlet ved Udpantningsloven af 1873, og hvad angaar Sikringen af Afgifternes Prioritet under Tvangsrealisation af Skibe eller Varer lige med kongelige Skatter, formenes det, at en Forbedring i Stillingen ikke var at opnaa ved en singular Lov vedrørende Københavns Havns Forhold, idet en Ændring i omspurgte Henseende vilde betyde en Forandring af Sølovens Regler om Søbante-